

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 15311-07-17 אטיאס ואח' נ' מועלם פריד

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת מאג'דה ג'ובראן מורקוס

תובעים 1. שמעון אטיאס
2. ויטה קרישיאן
ע"י עו"ד חגי אורגד ואח'

נגד

נתבעת חנה מועלם פריד
ע"י עו"ד שגיא רובין

ספרות:

[א' שנהר, דיני לשון הרע \(תשנ"ז\)](#)

חקיקה שאוזכרה:

[חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סע' 7 \(אג\)](#)

פסק דין

בפני תביעה בין שכנים בעילה של פרסום לשון הרע בניגוד ל[חוק איסור לשון הרע](#), תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

תמצית הרקע העובדתי ועיקר טענות הצדדים

1. מזה שנים קיים סכסוך בין הצדדים בעקבותיו הוגשו תלונות הדדיות במשטרה וכן נוהלו מספר הליכים משפטיים. נוהלו הליכים בפני המפקח על רישום מקרקעין לסילוק יד מהרכוש המשותף והליכי הטרדה מאיימת.
2. בענייננו, לטענת התובעים, בראשית חודש מרץ 2015 עברו התובעים להתגורר בבית משותף, בשכנות עם הנתבעת. לטענת התובעים, בשתי הזדמנויות שונות במהלך חודש זה גידפה אותם הנתבעת, בנוכחותם של קרובי משפחה ושכנה, גב' עליזה אמסלם, ובכלל זה צעקה לעברם מילות גנאי כגון "רוסייה מלוכלכת", "לרוסיות הזונות האלה אין אלוהים", "שאלוהים יקח אותך לרוסיה בחזרה", "גם רעה וגם בת זונה מטומטמת". התובעים צירפו קלטות ותמלולים של הקלטות בהן לטענתם הם הקליטו את הנתבעת מגדפת אותם.
3. לטענת התובעים, דבריה החמורים של הנתבעת שמו אותם ללעג ולקלס וגרמו להם השפלה קשה בעיני הבריות. בהתאמה, התובעים עתרו לחייב את הנתבעת לשלם להם פיצוי ללא הוכחת נזק מכח [סעיף 7א\(ג\) לחוק איסור לשון הרע](#), בסך של 142,181 ₪ וכן ביקשו להורות לה לפרסם התנצלות בגין פרסומיה הפוגעניים.
4. הנתבעת טענה בכתב ההגנה כי מדובר בתביעה קנטרנית שנועדה להלך עליה אימים. אמנם היא לא הכחישה כי אמרה את הדברים המיוחסים לה, אולם היא שבה והדגישה כי הם נאמרו תוך סערת רגשות קשה בה היא הייתה נתונה לאחר שהתובעים התגרו בה, תקפו אותה ועלבו בה. כן היא ציינה כי יש לה סכסוך קודם עם השכנה עליזה העדה מטעם התובעים, וכי האחרונה מנצלת את ההליך כדי לנקום בה. בנוסף, טענה הנתבעת כי התובעים השתלטו על הרכוש המשותף בבניין בו מתגוררים הצדדים, הטרידו אותה וחדרו לפרטיותה.
5. לטענת הנתבעת יש לדחות את תביעתו של התובע 1 על הסף בשל היעדר יריבות, וזאת משום שדבריה שביסוד התביעה כלל אינם מופנים אליו. כמו כן, נטען כי התמלול השני שצורף לתביעה הינו של שיחה שבין הנתבעת לשכנה עליזה או הנתבעת ובא כוחה, כך שעל פניו נראה כי הנתבעת הוקלטה בעודה שוהה בדירתה, ומדובר בהאזנת סתר אסורה. כן נטען כי הראיות שביסוד התביעה נערכו בידי התובעים או מי מטעמם עובר להגשתם לבית המשפט, וכי האופן בו הוצגו האירועים על ידי התובעים היה שיקרי.
6. בנוסף טענה הנתבעת, כי דבריה נאמרו בשעת כעס וכי ההלכה היא שאין לראות בכך דברי לשון הרע.

ראיות הצדדים:

7. הצדדים הגישו תצהירי עדות ראשית. מטעם התובעים הוגשו תצהירים שלהם וכן שלושה תצהירים נוספים: של גב' אדית רוסוניק, אחותה של התובעת 2; גב' מריה קרישיאן, ביתה של התובעת 2 וגב' עליזה אמסלם, שכנה של הצדדים. בנוסף צירפו התובעים שני תמלילים של שיחות שהוקלטו בידיהם ובהם נשמעת

הנתבעת מגדפת אותם ("להלן: **ההקלטות**"). להדגיש כי מדובר בהקלטות לגבי שני האירועים שבבסיס התביעה.

מטעם הנתבעת הוגשו תצהיר שלה ושל מר אלי צבעוני. כן הוגשה חוות דעת מומחה שערך מר דורון בלדינגר, מומחה לראיות מוקלטות, בגדרה הוא בחן את האותנטיות של ההקלטות (להלן: **"חוות הדעת"**).

8. מר בלדינגר ציין בחוות הדעת כי ההקלטות שהועברו לידיו היו בפורמט MP3 ולא בפורמט ההקלטה המקורי, וכי פורמט זה ניתן לעריכה ושינוי בקלות רבה באמצעות תוכנות עריכה פשוטות שזמינות באינטרנט. לדבריו, בבדיקה שהוא ערך להקלטה הראשונה אותרו ממצאי עריכה רבים ובהם שינויים בעוצמת השמע, חיתוכי מילים והברות, פיקים של רעש נתק או חוסר רצף. לוגי במלל ההקלטה והיחלשות עוצמת השמע דווקא במקומות בהם המקליט הוא שמדבר (עמ' 12 לחוות הדעת). לגבי ההקלטה השנייה ציין מר בלדינגר כי נשמע בה היטב בקולו של גבר משפט מהותי אשר לא מופיע בתמליל: **"יא הפסקתי לצלם את זה"**. מסקנתו היא כי ההקלטה המקורית לא הייתה של שמע בלבד, אלא צילום באמצעות וידאו והוא מדגיש כי **"... המקליטים חושפים בעצמם, כי הקליטו את הנתבעת בצילום דווקא"** והדבר תומך בסברתו לפיה **"הקלטת השמע שקיבלנו בפורמט MP3 אינה המקור"**. מר בלדינגר מסכם את חוות דעתו וקובע כי **"המסקנה היא, כי אין מדובר בקובצי הקלטה מקוריים וגם לא בהקלטות אותנטיות, אשר יכולות לשקף את ההתנהלות בין הצדדים כפי שהתרחשה במציאות, כי אם בהקלטות שעברו התערבות מאוחרת ע"י עריכה, קיצורים, השמטות, חיתוכי מילים והברות, שינויי עוצמת שמע והחלשות השמע במקומות בהם מדברים דווקא בעלי האינטרס בהקלטה.."** (עמ' 16 לחוות הדעת).

דיון והכרעה

9. התובעים מייחסים לנתבעת אמירות בשתי הזדמנויות שונות, המהוות לטענתם לשון הרע. הם מוסיפים כי דבריה של הנתבעת הוקלטו בידיהם באמצעות מכשיר טלפון נייד והועברו לתמלול בידי גב' נטי נחמני. התובעים מפנים לסעיף 4 בתצהירה של גב' נחמני, שם היא הצהירה כי **"התמלול בוצע במלואו, מדויק ונאמן לדברים שנאמרו בהקלטות תוך שמירה על אותנטיות המוקלט"**. לטענתם, דבריה של גב' נחמני מלמדים כי התמליל מדויק ואותנטי וכי אין בחוות הדעת שהוגשה מטעם הנתבעת כדי לפגום בכך.

10. התובע סיפר בתצהירו כי ביום 7.3.2015, בעת שהוא שהה בחצר הבית המשותף יחד עם התובעת וקרובי משפחה, הנתבעת השליכה לעברם צינור מתכת והחלה לקרוא קריאות גנאי. לדבריו, בחלוף כשבוע פרסמה הנתבעת פעם נוספת דברי בלע נגד התובעת, בנוכחותו ובנוכחות קרובי משפחה והשכנה עליזה. בעדותו בפניי סיפר התובע כי ביום בו הוא עבר להתגורר בבית המשותף יחד עם התובעת, הנתבעת קיבלה את פניו בצעקות (עמ' 4 לפרוטוקול מיום 6.11.2018). כן הוא סיפר כי בפעמים בהן הוקלטה הנתבעת צועקת ומקללת את התובעים הוא לא דיבר ולא קילל, אלא רק שר וזמזם לעצמו (עמ' 6 לפרוטוקול). בנוסף, הוא שב והדגיש כי מעולם לא הסריט את הנתבעת אלא רק הקליט אותה (עמ' 6-7 לפרוטוקול).

11. גם התובעת סיפרה כי לא אמרה דבר לנתבעת במהלך האירועים נשוא התביעה (עמ' 9 לפרוטוקול), וכן העידה כי מעולם לא צילמה אותה (עמ' 10-11 לפרוטוקול).

12. לתמיכה בטענותיהם הפנו התובעים לעדותה של השכנה עליזה, אשר העידה לגבי הנתבעת כי "היו מילים לא נעימים שיצאו לה מהפה" (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 32), וכן לעדותו של מר צבעוני, העד מטעם הנתבעת, אשר סיפר, לטענתם, כי "חנה קיללה. כן שמעתי את חנה מקללת את השכנה" (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 13-14).

13. בנוסף, בסיכומיהם טענו התובעים כי חוות הדעת שערך מר בלדינגר לוקה בחוסר אובייקטיביות. כן הם ביקשו לכרסם במקצועיותו של המומחה, תוך ציטוט מהתייחסותו של בית המשפט המחוזי בנצרת לחוות דעת שנתן המומחה במסגרת הליך אחר.

14. התובעים מדגישים כי הנתבעת לא הכחישה את האמירות המיוחסות לה ומוסיפים כי לא הובאה עדות מטעמה לתמיכה בטענה כי היא הותקפה בידיהם בתוך ביתה. לטענתם, הנתבעת צעקה את דבריה לעברם, כלפי חוץ, ודבריה הגיעו לאוזניהם של אנשים נוספים, מלבד התובעים, כפי שעולה מעדויותיהם של העדים מטעמם אשר לא נסתרו. לטענתם בכך מתמלא מימד הפרסום. התובעים מבקשים לדחות את טענתה של הנתבעת לפיה דבריה נאמרו בשעת כעס, וזאת שעה שמדובר בקללות עליהן היא חזרה בהזדמנויות שונות. עוד נטען, כי לא עומדת לנתבעת אף הגנה מכוח [חוק איסור לשון הרע](#), וכי נוכח כוונת הזדון שלה בפרסומיה הסדרתיים נגדם, התובעים שבים ומבקשים לפסוק להם את כפל הפיצוי, כאמור [בסעיף 7א\(ג\)](#) לחוק איסור לשון הרע.

15. כאמור, הנתבעת לא הכחישה כי אמרה את הדברים המיוחסים לה. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהקשר והסיטואציה בה נאמרו הדברים וכן, וכן מאופן הצגתם המגמתי בפניי בידי התובעים. בכך כוונתי בראש ובראשונה להקלטות שהובאו בידי התובעים שלגביהן קבע המומחה מטעם הנתבעת כי אינן אותנטיות, אלא עברו התערבות באמצעות עריכה ושינויים, ולכן אינן משקפות בצורה מהימנה את שהתרחש בין הצדדים. התובעים בחרו שלא להגיש חוות דעת נגדית מטעמם, כך שקביעותיו של המומחה מטעם הנתבעת, אשר עמדו במבחן החקירה הנגדית, לא הופרכו.

16. בעדותו בפניי חזר המומחה והסביר מדוע נודעת חשיבות כה גדולה לאותנטיות של הקלטה (עמ' 23 לפרוטוקול ש' 5-8):

"ת... זה רלוונטי ואני מפנה למבחני הקבילות שבאים להבטיח כי הקלטה אמינה ומשקפת נאמנה את מה שהתרחש במציאות, חלק מהעניין הוא רציפות ההקלטה. ברגע שהקלטה הוכח שיש התערבות על ידי קיצור או השמטה או הדבקה מהקלטות אחרות עניינים כאלה שעברה עריכה מחדש ברור שאינה משקפת את הציבור ואינה אמינה. בתי המשפט נותנים חשיבות לרציפות הקלטה". [השיבוש במקור – מ.ג.מ.]

17. ואכן, בפסיקה נקבעו כללים בנוגע לראיות בפורמט של הקלטות והם נועדו להבטיח כי ההקלטה משקפת נאמנה את שנאמר בפועל על ידי הדוברים בה. בהקשר זה הדגיש כבוד השופט בייסקי בע"פ 334/86 סבאח נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 857 (1990) (בעמ' 863) כי:

"...יש חשיבות להוכיח, כי המכשיר היה תקין בטרם ובעת ההקלטה, וכי לאחריה לא נעשו בסרט שינויים טכניים או אחרים שיש בהם לפגום באמינות המוקלט וברציפותו".

18. יחד עם זאת, בשנים האחרונות חל מעבר ברור בפסיקה משאלת קבילות הראיה למשקל שיינתן לה. דהיינו, הראיה תתקבל לתיק ובית המשפט יכריע בנוגע למשקלה. כך למשל הדגיש כבוד הנשיא מ' שמגר בר"ע מדינת ישראל נ' עיזבון המנוחה ורד סילוורמן ז"ל, פ"ד לז(4) 281 (1983), 286-287 כי:

"המגמה, אשר באה לידי ביטוי בהתפתחותו של המשפט... היא של צמצום הסייגים, החלים על קבילותן של ראיות, כדי להותיר בידי בית המשפט את הסמכות להחליט על משקלה של הראיה. הווה אומר, במקום המחסום, שהיקפו הולך אט אט ומצטמצם, מתפתחת גישה, המבכרת בדיקה עניינית של הראיה על ידי הערכאה השיפוטית. בעקבות הגשת הראיה ולאור אופיה ומהותה יכול, כמובן, להישלל ממנה משקל כלשהו, אך איננו נמצאים אז בתחום הקבילות אלא בתחום הערכת הראיות"

19. באופן דומה ציין כבוד השופט י' מלץ בע"פ 331/88 חלובה ואח נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(4) 141 (1990), בעמ' 146, כי:

"כל עוד אין ראיה בדבר טיפול זדוני בהקלטה כדי לשנותה בדרך זו או אחרת, אין בעובדה, שקטעים ממנה לא ניתנים לפיענוח או להבנה או שקטעים ממנה לא הוקלטו או נמחקו בטעות, כדי לפסול כראיה את שניתן לשמיעה ולהבנה. זיקתו של הניתן לשמיעה ליתר החלקים עניינה במשקלה של הראיה ולא בקבילותה".

20. בענייננו אני לא קובעת כי הקלטת אינה קבילה מלשמש כראיה, אלא שמשקלה, בכל הקשור לתיאור מהלך הדברים במהלכם נאמרו הדברים מפי הנתבעת הינו משקל מועט ביותר. התובעים נשאלו באריכות במהלך עדותם בפניי בנוגע לפגמים בהקלטות שהם צירפו, עליהם עמד המומחה מטעם הנתבעת בחוות דעתו.

21. הנתבע העיד בעניין זה [בעמ' 6 ש' 15-1 לפרוטוקול מיום 6.11.2018]:

"ש. מפנה לתמלול עצמו, אתה טוען בתוקף שהקלטות אותנטיות, תסביר לי מה ההקשר בין הדברים הבאים, מפנה לעמ' 2 לתמלול הראשון שורה 5-7, תסביר את ההקשר בין הדברים שמצוינים מפיך?

- ת. אני אמרתי 100,000 ₪? ש.
- ש. זאת אומרת שהדברים בכלל לא נאמרו?
- ת. יכול להיות שמהעו"ד הקודם של רחובות הוא ביקש 100,000 ₪ כי הגג הוא בטאבו.
- ש. מה הקשר בין הדברים?
- ת. 100,000 ₪ קשור לגג שהוא בטאבו שלי. זה מה שביקש ממנה העו"ד הקודם.
- ש. מדוע הדברים נאמרו בעמ' 2 לאותו עמוד אתה אומר 100,000 ₪?
- ת. אין פה השלמה. יכול להיות שפה חסר השלמה של המשפט, אני אמרתי 100,000 ₪ שוב זה בשביל הגג שהעו"ד מרחובות ביקש. אנו באנו מרחובות. אני לא יודע מה סוף המשפט שאמרתי 100,000 ₪ אבל זה בשביל הגג שהוא טאבו שלי.
- ש. כלומר ההקלטה והתמלול לא מספיק ברורים, יש דברים שחסרים לטענתך?
- ת. יכול להיות שחסרים, אם אמרתי 100,000 ₪ כנראה חסר משהו. אני לא רואה משהו זה.
- ש. מי החסיר?
- ת. לא יודע מי החסיר"
- [ההדגשות הוספו – מ.ג.מ.]

22. בנוסף, התובע התבקש להסביר מדוע הדברים שנאמרו מפיו בהקלטה, ברובם אינם ברורים [עמ' 6 ש' 29-22 לפרוטוקול]:

- ש"ש. אמרת שאתה נסער אמרה לך דברים לא יפים?
- ת. הייתי בהלם.
- ש. אתה שורק כשאתה בהלם?
- ת. זמזמתי. פה אומרים שעשיתי משהו, זמזמתי אז זה מפריע? לא אומרים שקיללתי או החזרתי או ירדתי לרמה שלה. לא רציתי להתייחס לקללות שלה. אני זמזמתי. אני מלמלתי תקרא לזה איך שאתה רוצה.
- ש. שורה תחתונה, חצי מההקלטה פה לא ברור מה אתה אומר?
- ת. אמרתי אני זמזמתי ולא דיברתי"

23. גם התובעת נשאלה בעדותה לגבי ההקלטות ונכונות התמלולים [עמ' 9 ש' 20-10; עמ' 10 ש' 18-26]:

- ש"ש. את עומדת על זה שהתמלולים נכונים ומדויקים?
- ת. כן.
- ש. למה את לא מופיעה בהם?
- ת. ... הייתי המומה ולא התייחסתי אליה. לא דיברתי איתה בכלל במהלך האירוע כי אין לי מה להגיד.

- ש. אני מסתכל על התמלול הראשון, את לא מופיעה במשתתפים בתמלול בכלל?
- ת. למה אני צריכה לדבר איתה?
- ש. כתוב חנה עליזה למה לא כתוב גב' ויטה?
- ת. אין לי מה להגיד, מה אני צריכה להגיד קללות. אני עבדתי בגינה נכנסתי ויצאתי מה יש לדבר על הדברים האלה?
- ...
- ש. אסביר לך למה אני שואל. הדוברת שעליה אני מדבר בתמלול הראשון נראה על פניו שמדברת הרבה באותו תמלול אבל אף פעם לא שומעים אותה, אולי את רוצה לשנות את דעתך ולומר שזו את אבל לא שומעים אותך?
- ת. אני לא יודעת. עברו 3.5 שנים ואני לא יכולה להיות בטוחה מי ומה אמר.
- ש. מפנה לתמלול השני ת/2, אמנם את מופיעה ברשימת המשתתפים אבל במילה היחידה שאת אומרת, מפנה לעמ' השני שורה לפני אחרונה, נכון? איך אנו יודעים שאת בכלל היית שם באותם מועדים, את לא מופיעה בשני התמלולים וגם את אומרת יתכן וזה לא את?
- ת. לא נכון, קודם בראשון אמרתי שייתכן וזה לא אני באשר לתמלול השני לא דיברתי בעברית אלא ברוסית".

24. בחינה של ההקלטות והתמלולים ועיון בחוות דעת המומחה, אשר לא נסתרה ובעדויות הצדדים בפניי, הביאוני למסקנה כי ההקלטות עברו התערבות חיצונית והן אינן משקפות את מהלך הדברים לאשורם. התובעים ביקשו להציג באמצעות ראיות אלה תמונה חלקית, מגמתית ומטעה בנוגע לאירועים שביסוד התביעה. אציין כי בעת שהאזנתי אני להקלטות, התרשמתי כי בהקלטה השניה (נספח 1 בדיסק שהוגש במצורף לחוות דעת המומחה), בערך בדקה 1:35 להקלטה, נשמע מכשיר הטלפון נשמט מידי של התובע ואז הוא אומר, כפי שציין המומחה מטעם הנתבעת "יא הפסקתי לצלם את זה". אמירה זו מחזקת את טענת הנתבעת כי במקור האירוע תועד בידי התובעים בצילום בוידאו ורק מאוחר יותר הוסב לפורמט של הקלטה.

25. גם אם אני לצורך הדיון כאן כי ההקלטות משקפות את המציאות כהווייתה, הרי שממכלול הראיות שהובאו התרשמתי כי דבריה של הנתבעת אמנם היו קשים, אולם הם לא נאמרו בריק, אלא קדמה להם התגרות מצד התובעים. התגרות אותה הם ביקשו להצניע.

26. הן מעדותה של גב' עליזה, העדה מטעם התובעים והן מעדותו של מר צבעוני, העד מטעם הנתבעת, עולה תמונה שונה מזו שמציגים התובעים.

27. כך, השכנה גב' עליזה אשר נכחה במריבה במהלכה נאמרו דבריה של הנתבעת העידה (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 30-36, עמ' 16 ש' 5-1):

- ש. מפנה אותך לעמ' 2 לתמלול הראשון בשורות האחרונות, שם אמרת בשורה 23 בעמ' 2 'חנה תירגעי, חנה חנה' אמרת את זה?
- ת. כן. היו מילים שלא נעימים שיצאו לה מהפה.

- ש. אז גב' חנה אמרה 'תגידי להם שיפסיקו להתגרות בי' ואת אמרת לה 'אני אדאג לזה'?
- ת. אני אדאג לזה שאני שמעתי את כל מה שהיה שם.
- ש. אמרת את זה לחנה?
- ת. כן.
- ש. צפית בהתגרות של התובעים בחנה והיא אמרה לך שיפסיקו להתגרות בה ואת אמרת שאת תדאגי לזה, על פניו נראה שאת יש לך אמפטיה גדולה לחנה וראית שמתעללים ומתגרים בה?
- ת. לא נכון... אני אמרתי לתובעים לא להתגרות ולהפסיק כי המלים שנאמרו הם לא במקום".
- [ההדגשה הוספה – מ.ג.מ.]

28. דבריו של מר אלי צבעוני שופכים אור נוסף על נסיבות התפרצותה של הנתבעת על התובעים. עד זה סיפר (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 18-13) כי:

- "ת... ויטה נכנסה לתוך הבית ואמרה לחנה את מה שאמרה, חנה קיללה. כן שמעתי את חנה מקללת את השכנה.
- ש. כאשר אתה מתאר שחנה מקללת וצועקת על גב' ויטה אתה אומר שויטה לפני כן אמרה לה דבר מה, מה ויטה אמרה?
- ת. לא שמעתי. אני אומר את האמת. אני שמעתי את הצעקות האלה שהיא התפוצצה גב' חנה והתפוצצה והוציאו אותה מכליה וזה לדעתי לגיטימי".
- [ההדגשה הוספה – מ.ג.מ.]

29. מעדויות אלה **שוכנעתי, כאמור, כי קדמה להתפרצותה של הנתבעת לעבר התובעים התגרות מצידם.**

האם דבריה של הנתבעת עולים כדי לשון הרע?

30. הבחינה אם יש בפרסום משום לשון הרע נערכת לפי מבחן אובייקטיבי ולא על פי כוונת המפרסם או לפי האופן בו הגורם בעניינו נעשה הפרסום, או מי שקלט את הדברים, הבינו את תוכנו. בהקשר זה הדגיש כבוד המשנה לנשיאה (כתוארו אז) השופט ריבלין בע"א 751/10 פלוני נ' דיין אורבך (8.2.2012) (בסעיף 83), כי "בבחינת קיומה של לשון הרע יתחשב בית המשפט בדרך שבה נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר. זהו מבחן אובייקטיבי, המעמיד עצמו על האופן שבו האדם הרגיל היה מבין את הפרסום...".

31. פרסום אשר מייחס לאדם תכונות אופי שליליות באמצעות הטחת קללות עשוי להוות לשון הרע, כפי שמסביר המלומד אורי שנהר, דיני לשון הרע, תשנ"ז-1997 בעמ' 131 (להלן: "שנהר"). לדבריו "קללות וגידופים המופנים כנגד אדם עלולים להשפילו ולבזותו בעיני הבריות לא פחות ואולי אף יותר מפרסומי לשון הרע אחרים". אולם הוא מוסיף ומציין (שם) כי "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת

בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית".

32. ברוח זו פסקה כב' השופטת ח' ינון בת.א. [16294/08](#) גולדינגר נ' תמרי (19.11.2009) (פסקאות 46-48), בתובענה שגם עניינה היה בריב בין שכנים, ודבריה מתאימים כאילו נאמרו לענייננו, כי:

"ניבולי פה ונאצות מן הסוג העומד כאן לדיון, הנאמרים בנסיבות כגון אלה במקרה שבפני, קרי, במסגרת ריב שכנים, אינם מובנים, לדידי, בדרך כלל כאמירה עובדתית על ידי 'האדם הסביר'. ככאלה, מעידים הם יותר על אומר הדברים, מאשר על נשוא הדברים. על פי עדויות הצדדים, הרי שאף אחד מן הנוכחים באירוע, לא טען כי הבין את הדברים שנאמרו כמבטאים אמת עובדתית בכל הנוגע, כביכול, לפעילותה של התובעת במעונה. ביטויים אלה, בהם כינה הנתבע את התובעת אינם עולים כדי לשון הרע על פי החוק, שכן, לגישתי, מדובר בגידופים ובשפת רחוב, אשר אינם מחמיאים, בוודאי, למושאם, אך אין בהם, כמובן, משום אמת עובדתית, וכך אף יובנו ע"י 'האדם הסביר'".

33. ובהמשך הוסיפה כב' השופטת ינון (פסקאות 50-51):

"הלכה היא, כי לא כל אמירה בשעת כעס, ולו פוגעת ועולבת, מהווה בסיס לתביעת דיבה וכי יש לפרש את הדברים על רקע ההקשר שבו נאמרו. מקום בו ברור מן הנסיבות כי האומר שרוי בכעס רב ובפרץ רגשות, הרי שאין להבין דבריו כהוצאת לשון הרע, אלא אך כביטוי סתמי של רוגז ותסכול, אף שלא נעים לאוזני השומע ומיותר. על בית המשפט לבחון היטב את ההקשר והנסיבות שבהם נאמרו הדברים ואם יתברר שאלה נאמרו בעידנא דריתחא הנטייה תהיה שלא לראות בדברים משום לשון הרע, שכן, לדברים הנאמרים בשעת כעס וחימה אין השפעה על הבריות והנוכחים מבינים כי אכן נאמרים הדברים כהתפרצות רגשות זעם על רקע סכסוך כזה או אחר."

34. ביישום הדברים הנ"ל על נסיבות המקרה שלנו, אני קובעת כי אין לראות בדברי הנתבעת כ"לשון הרע". איני מקבלת את ניסיונם של התובעים להציג את התפרצותה של הנתבעת כמנותקת מהמציאות, ללא כל סיבה נראית לעין. התפרצותה של הנתבעת לעבר התובעים והטחת המילים הקשות בהם, מקורה ביחסים העכורים בין הצדדים ובריב והויכוח שהיה בינם בעת שני האירועים. זהו ההקשר בו נאמרו דבריה ויש לבחון אותם לפיו.

על כך יש להוסיף כי הדברים נאמרו בנוכחותם של אנשים בודדים. דומה כי עדים אלה מודעים לסכסוך בין הצדדים ולנסיבות בהן הושמעו הדברים, תוך כדי ריב בין שכנים ביחס לרכוש

המשותף, ולא היה בהם כדי להשפיע על דעתם לגבי התובעים, ומטבע הדברים הם אינם תופסים את דבריה של הנתבעת כאמת עובדתית לגביהם.

35. למעשה, חרף טענותיהם של התובעים, בעלמא, לפגיעה קשה בשמם הטוב והשפלתם בעיני הבריות (סעיף 8 לתצהירו של התובע וסעיף 9 לתצהירה של התובעת), לא הוכח בפניי כי מי מהעדים לאירועים סבר בעקבות מטר הגידופים שהמטירה הנתבעת לעבר התובעים, כי יש בדברים ולו שמץ של אמת.

36. כאשר נשאלה על כך גבי רוסוניק, אחותה של התובעת, השיבה (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 34-36, עמ' 17 ש' 1) כך:

ש"ש. את חושבת שאחותך היא פרוצה?

ת. כמובן שלא.

ש. לפני 5 שנים חשבת שהיא זונה?

ת. בוודאי שלא"

37. דומה כי גם דעתה של גבי עליזה, השכנה, לא הושפעה מדבריה הקשים של הנתבעת והיא העידה בפניי כך: "אני חברה טובה של התובעים ונעים לי להיות איתם..." (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 18).

38. יצוין כי הטענה בנוגע לייחוס עיסוק בזנות לתובעת עלתה לראשונה רק בתצהירה של גבי אדית רוסוניק, אחותה של התובעת (בסעיף 9), ולא נזכרה בכתב התביעה וגם לא בתצהיר מטעם התובעת.

39. גבי רוסוניק סיפרה בעניין זה בעדותה (עמ' 17 לפרוטוקול ש' 32-36 עמ' 18 ש' 2-1):

ש"ש. מפנה לסעיף 2 לתצהיר שלך, "התנהגותה האלימה..." חוץ מהאירועים

האלה מאיפה את יודעת שהיא ממררת להם את החיים?

ת. אחד המקרים כשאנחנו עברנו לפה, אני גרה בגבעת המורה ואחותי בעפולה

עילית, לפעמים עושים עיסויים לזוג ובוודאי כמו אחות אני הולכת לבקר

אותה. ישבנו אצל אחותי ושתינו קפה וידענו שעוד מעט צריך לבוא לקוח.

היה צלצול בטלפון וויטה הלכה להביא את הלקוח ואז הוא שאל אותה אבל

את לא עושה הרפיית מין והיא אמרה בוודאי שלא והוא אמר שהשכנה

אמרה שויטה זונה. זה כבר נתן לאנשים להבין לכולם מסביבה אנשים

מבינים שאחותי זונה."

40. אף שלא ציינה זאת בתצהירה, התובעת סיפרה בעדותה בפניי כי הנתבעת מספרת לכולי עלמא שהיא עוסקת בזנות. לדבריה (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 29-31):

"ת. היא מלכלכת את השם שלי שאני עושה זנות בבית ומקבלת גברים, יש לי עד שהגיע לעיסוי והוא אמר שהיא צועקת שיש זנות והיא מספרת לשכנים דברים לא נכונים וטוב שאנשים מכירים אותי, אני לא עשיתי לאף אחד רע לא לכלכלת ולא סכסכתי. השכנים יודעים מה אני עושה במקצועי בדיוק".

41. התובעת נשאלה מדוע לא טענה טענות אלה בתצהירה ועל כך לא נתנה תשובה. בנוסף, התובעת לא זימנה לעדות את אותו הלקוח אשר לטענתה שמע שהיא עוסקת בזנות, ועובדה זו פועלת לחובתה.

יתרה מזאת, כאשר נשאלה התובעת אם השכנים שמעו את דבריה של התובעת בנוגע לעיסוקה בזנות ואם הם יודעים "שהיא לא כזאת" השיבה התובעת "כן, אבל זה השפיע עלי. לא נעים לי שאנשים צריכים לשמוע" (עמ' 13 לפרוטוקול). גם מדברים אלה של התובעת עולה כי ברור לשכניה שהיא אינה עוסקת בזנות, גם אם התובעת צעקה זאת מתוך כעס, בשעת המריבה.

42. לסיכום, מקום בו, בשעת כעס ובמהלך ריב, הטיחה התובעת קללות מכוערות בתובעים, הרי שאין לראות בהם משום לשון הרע וזאת הן משיקולי מדיניות משפטית והן לאור הנסיבות בהן הם נאמרו. הדברים שנאמרו מפי התובעת ראויים לגינוי וחרף סלידתו של מותב זה מתוכן הדברים, הרי שאין לראותם בהם משום "לשון הרע".

סוף דבר

43. על יסוד כל המפורט לעיל הגעתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להידחות.

התובעים ישלמו לנתבעת הוצאות משפט בסך כולל של 10,000 ₪.

הסכום ישולם תוך 30 יום מהיום אחרת ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד מועד התשלום בפועל.

ניתן היום, ל' אדר א' תשע"ט, 07 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

מאגידה ג'ובראן מורקוס 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה